

לוויה 6 מרץ 2011

זה לא הספד - אמא

המוח קולט ומסרב להטמיע, הלב מתפרק וממאן להאמין,
יש לנו חלל כה גדול בפנים, גם מטאוריט לא יכול היה לפעור מכתש גדול ממנו בנופלו

זה היה בעידן אחר,

לאחר ציפייה ארוכה, האיר את בקר טו בשבט, שתיל קטן ומלבלב שהושקה ודושן וטופח בכל אופן אפשרי על ידי כולנו, כהרף עין הפך לילד של כולם, סבים דודים אחיינים וחברים, הוא שבה את כולם בקסמיו, בשובבות וביכולות מדהימות בכל תחום. אנחנו, הוריו אחיו, המשכנו כל אחד בדרכו להרעיף עליו אהבה ולהשביח את ידיעותיו ויכולותיו ולהתבשם מהשגיו, תעלוליו והברקותיו.

האילן העמיק שורשים התחזק, לבלב שגשג ופרח, בגר: מרד וחיבק, בעט וקרר – אתגרי ומאתגר

תמיד אצה לו הדרך, תמיד על הקצה, ממצה כל רגע, מטביע חותמו על כל מי שפגש בו, משתכן בלב כל מכריו ובעיקר בעיקר חי.

גבי

אבא אומר שעכשיו זה הצ'אנס האחרון שלך לבעוט בארון ולקום, ובתיאטרליות מהולה בסרקזם להגיד לנו, עבדתי עליכם, אתם לא סומכים עלי?

אז אני לא כותבת לך הספד, עוד יהיה לנו הרבה זמן לנהל בנינו ויכוחים על כך. אני רק רוצה בקיצור ובצניעות האופיינית לך, להגיד לכל האנשים שהגיעו למסיבת הפרידה שלך שהיית קצת שורטי אבל מה זה גדול – ענק!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

נגדע האילן, ענפיו העבותים ושורשיו העמוקים לא עמדו מול סולם ריכטר